

Sygn. akt II AKa 124/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący sędzia SA Elżbieta Józwiakowska

Sędziowie: SA Dorota Janicka

SO del. do SA Sławomir Kaczor (sprawozdawca)

Protokolant st. sekretarz sądowy Monika Marcyniuk

Przy udziale prokuratora Michała Blajerskiego

po rozpoznaniu w dniach 22 lipca 2021r. i 25 stycznia 2022r.

sprawy: **A. L.**, syna R. i J. z domu Z., urodz.(...) w P.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. i innych

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 5 lutego 2021r.

w sprawie II K 3/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej;
2. ustala, że oskarżony dopuścił się czynu przypisanego w pkt I. w okresie od 24 czerwca 2017r. do 25 kwietnia 2018r., przyjmując od pokrzywdzonego pieniądze w kwocie 237 900 (dwieście trzydzieści siedem tysięcy dziewięćset) zł i wyrządzając szkodę w tej wysokości;
3. karę pozbawienia wolności wymierzoną za czyn przypisany w pkt I. obniża do roku i 6 (sześciu) miesięcy, zaś wysokość orzeczonego obowiązku naprawienia szkody do kwoty 237 900 (dwieście trzydzieści siedem tysięcy dziewięćset) zł;
4. na podstawie art.91 § 2 k.k. w zw. z art. 85 § 1 k.k. i art.86 § 1 k.k. łączy wyżej wymierzoną karę pozbawienia wolności oraz kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt II. oraz III. zaskarżonego wyroku i jako karę łączną wymierza oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;
5. przyjmuje, że zwolnienie od opłaty dotyczy obu instancji;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od zwrotu wydatków za postępowanie odwoławcze ustalając, że ponosi je Skarb Państwa.

--	--	--

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 124/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji
--

Wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 5 lutego 2021r., II K 3/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
---	--

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			<p>Nie dotyczy. Dowody przeprowadzone przez Sąd Apelacyjny nie skutkowały poczynieniem ustaleń faktycznych odmiennych od dokonanych przez Sąd Okręgowy.</p> <p>Informacje w przedmiocie pojazdów</p>		

		<p>rejestranych przez członków rodziny oskarżonego od 13 sierpnia 2015r. do 2 grudnia 2018r., otrzymane wskutek uwzględnienia wniosku dowodowego obrońcy (k.476-483 i 500-504) są tożsame z zawartymi w odpowiedzi udzielonej w dniu 31 maja 2019r. przez Starostwo Powiatowe w Ł., która została uzyskana jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego (k.113-114).</p> <p>Nowych okoliczności nie wniosły do sprawy również dowody osobowe w postaci zeznań świadków przesłuchanych na rozprawie odwoławczej.</p>		
<p>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
,	Apelacja obrońcy. a. obraza przepisów postępowania :	# zarzuty a.1, 4-5 niezasadne # zarzuty a.2., a.3 częściowo zasadne

	<p>1. art.14 § 1 k.p.k. w zw. z art.17 § 1 pkt 9 k.p.k.;</p> <p>2. art.4 k.p.k. i 7 k.p.k.</p> <p>3. art.4 k.p.k. i 7 k.p.k., skutkująca błędem w ustaleniach faktycznych;</p> <p>4. art.4 k.p.k. i 7 k.p.k., skutkująca błędem w ustaleniach faktycznych;</p> <p>5. art.170 § 1 pkt 5 k.p.k.;</p> <p>b. rażąca niewspółmierność kary orzeczonej za czyn przypisany w pkt III wyroku.</p>	# zarzut b. niezasadny
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>zarzut a.1.</p> <p>Modyfikując opis czynu przypisanego oskarżonemu, w porównaniu do określonego w akcie oskarżenia, Sąd I instancji odniósł się do zasady skargowości i argumentacja ta – chociaż ograniczona jedynie do zagadnienie okresu czynu finalnie przypisanego – zasługuje na pełną aprobatę.</p> <p>Zgodnie z uregulowaną w art.14 § 1 k.p.k. zasadą skargowości ramy postępowania jurysdykcyjnego są określone przez zdarzenie historyczne opisane w akcie oskarżenia, a nie poprzez poszczególne elementy tego opisu. Zatem zasada ta nie ogranicza sądu w ustaleniach wszystkich cech faktycznych tego zdarzenia oraz w zakresie oceny prawnej rozpoznawanego czynu. W konsekwencji sąd nie jest związany ani szczegółowym opisem czynu zawartym w akcie oskarżenia, ani kwalifikacją prawną nadaną temu czynowi przez oskarżyciela (vide</p>		

wyrok Sądu Najwyższego z 30 września 2014r., II KK 234/14, OSNKW 2015/2/14). Przenosząc sposób rozumienia powyższej zasady na grunt sprawy niniejszej w pierwszej kolejności podkreślić należy, iż takim właśnie, tylko jednym z elementów opisu czynu są ramy czasowe, w których miało dojść do jego popełnienia. Ramy te – co słusznie ustalił Sąd I instancji – zostały określone nieprawidłowo w akcie oskarżenia. Nie może być bowiem mowy o doprowadzeniu pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poczynając od 13 sierpnia 2018r. (data początkowa czynu zarzucanego) skoro ostatnia transakcja do jakiej doszło pomiędzy Z. Z. i oskarżonym, z którą związane były również ostatnie wpłaty na rzecz A. L., miała miejsce w dniu 25 kwietnia 2018r. (zeznania Z. Z. k.3).

Skazane na niepowodzenie jest upatrywanie przez obrońcę wyjścia poza granice zdarzenia historycznego objętego zarzutem aktu oskarżenia w przypisaniu oskarżonemu doprowadzenia pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem również w ramach zawartej umowy o sprowadzenie pojazdów z przeznaczeniem dla pokrzywdzonego. Rzecz bowiem w tym, że „współpraca” nawiązana przez Z. Z. z oskarżonym, rozpoczęta właśnie od zlecenia A. L. sprowadzenia samochodu z przeznaczeniem dla pokrzywdzonego, w dalszej kolejności miała polegać zarówno na poszukiwaniu przez oskarżonego samochodów, użytkowaniem których zainteresowany był pokrzywdzony jak i sprowadzaniem pojazdów celem ich odsprzedaży i podziału zysków. Okolicznością

kluczową w omawianej kwestii jest to, że kwota 450 000 zł wskazana przez Z. Z. i zaaprobowana przez oskarżyciela określa łączną wysokość szkody na jaką składają się środki pieniężne wręczone przez pokrzywdzonego w toku całej „współpracy” z oskarżonym. To zaś, abstrahując od merytorycznej zasadności finalnego stanowiska sądu I instancji, nie tylko upoważniało lecz obligowało ten sąd do prawnokarnej analizy całego zachowania oskarżonego jakie doprowadziło do uzyskania tej sumy.

Nie może wreszcie ująć uwadze, że owo „rozszerzenie” zakresu prawnokarnej analizy zachowania oskarżonego nastąpiło przy zachowaniu gwarancji procesowych oskarżonego albowiem zostało poprzedzone stosownym wnioskiem oskarżyciela (k.418).

zarzut a.2. , a.3.

Częściowo należy przyznać rację skarżącemu jeżeli kwestionuje on sposób oceny zeznań pokrzywdzonego. Analiza tego dowodu, wbrew stanowisku Sądu I instancji, nie pozwala na uznanie by był on w całości konsekwentny i spójny. Wystarczy powołać chociażby sprzeczne twierdzenia złożone na okoliczność zwrotu przez oskarżonego za pośrednictwem D. Z. kwoty 4000 zł (k.470v i 512v), różnego określania wysokości długu ciążącego na oskarżonym (k.513v i 49v), czy też chronologii wydarzeń w ramach kontaktów z oskarżonym, wyrazem czego było określenie daty zawarcia umowy pożyczki 90 000 zł na rok 2016r. (k.340v). Stanowczego podkreślenia wymaga przy tym, że powyższe mankamenty nie przesądzają o intencjonalnym

zeczawaniu przez pokrzywduzonego nieprawdy. Zeczawania Z. Z., będuące głównym dowodem w sprawie, nie mogą być oceniane w oderwaniu od analizy pozostałych jej okoliczności, wynikających z pozostałych dowodów. Dowodami takimi są natomiast zeczawania A. Z., z których wynika, że oskarżony wprost przyznał się do oszukania ojca świadka, jak również fakt załamania nerwowego oskarżonego, pozostający w ewidentnym związku ze świadomością konieczności zwrotu pieniędzy pokrzywduzonemu (k.373, zeczawania J. L. k.511v-512).

Przyczyn pewnego chaosu w zeczawaniach pokrzywduzonego należy upatrywać zarówno w wielości transakcji dokonywanych z oskarżonym, w tym w wielości jego obietnic co do sprowadzenia kolejnych pojazdów, w relacjonowaniu zdarzeń stosunkowo odległych, a w szczególności w niedokumentowaniu na bieżąco w sposób przejrzysty i należyty wpłat dokonywanych na rzecz A. L. oraz ich tytułu. Dobitnym wyrazem takiego stanu rzeczy są zapiski dokonane na powyższe okoliczności, które miały dokumentować przekazywanie oskarżonemu kwot bynajmniej nie symbolicznych (k. 78-79, 81-83).

Jeżeli obrońca podnosi, iż oskarżony musiał na bieżąco rozliczać się z pokrzywduzonym, albowiem w przeciwnym razie przekazywanie A. L. kolejnych kwot byłoby „całkowicie irracjonalne” to stwierdzić należy, iż ocena działania Z. Z. pozwala na określenie go w istocie jako zdumiewająco wręcz beztroskiego dysponowania posiadanymi finansami. W sposób analogiczny postawę

pokrzywdzonego postrzegali zresztą jego synowie A. Z. i K. Z., którzy przestrzegali ojca przed dokonywaniem kolejnych wpłat na rzecz oskarżonego. Przyczyny przekazania przez Z. Z. ostatniej kwoty 31 000 zł, co eksponuje skarżący, zostały przez wyżej wymienionego wyjaśnione – wpłata powyższa była motywowana chęcią „wyjścia z twarzą” przed członkami rodziny (zeznania Z. Z. k.3). Powyższa łatwowierność pokrzywdzonego, wprost zresztą przez niego przyznana, nie oznacza jednak, że nie został on wprowadzony przez oskarżonego w błąd co do zamiaru realizacji składanych obietnic. Ustalenia poczynione w tym przedmiocie przez Sąd Okręgowy są co do zasady całkowicie trafne i znajdują oparcie w prawidłowo ocenionym materiale dowodowym.

Zagadnieniem odrębnym jest natomiast kwestia poczynienia prawidłowych ustaleń odnośnie tego, które działania A. L. mogą zostać ocenione jako składające się na występki oszustwa, które zaś stanowiły nienależyte wykonanie zobowiązania. Powyższe pozostało poza zakresem rozważań Sądu I instancji.

I tak nie sposób uznać by pokrzywdzony udzielając oskarżonemu w dniu 13 sierpnia 2015r. pożyczki w wysokości 90 000 zł (k.10) został doprowadzony w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w rozumieniu art.286 § 1 k.k.). Jak bowiem wynika z zeznań Z. Z. oskarżony w wykonaniu zawartej umowy sprowadził dla niego (...), który po naprawie został pokrzywdzonemu przekazany i użytkowany przez niego kilka

miesiący. Kolejnym sprowadzonym pojazdem, którego zakup został sfinansowany z udzielonej pożyczki był (...), po otrzymaniu którego pokrzywdzony „zrezygnował” z auta dostarczonego uprzednio (k.2). Już tylko w świetle tych zeznań Z. Z. nie sposób uznać by został przez oskarżonego na powyższą kwotę oszukany. Co się zaś tyczy sposobu naprawy obydwu pojazdów i dalszych rozliczeń z tytułu ich sprowadzenia oraz dalszej odsprzedaży, to wynikające z nich roszczenia mają charakter cywilnoprawny.

Niemожność precyzyjnego określenia – wyłącznie w oparciu o zeznania pokrzywdzonego – jakie kwoty zostały przez niego wręczone oskarżonemu oraz jakie pojazdy oskarżony sprowadził w roku 2016r. legła u podstaw ograniczenia niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń faktycznych do okoliczności wynikających z nie budzących wątpliwości dokumentów potwierdzających dokonanie wpłat w roku 2017 i 2018r. oraz korelujących z nimi dowodów osobowych (zeznania A. Z. i Z. Z.) zgodnie opisujących zachowania oskarżonego w postaci ewidentnie oszukańczych zapewnień o przeszkodach w dostarczeniu rzekomo sprowadzonych już do Polski pojazdów, jak i finalnego przyznania się do oszukania pokrzywdzonego. Na ostatecznie przyjętą wysokość wyrządzonej szkody składa się suma wpłat dokonanych w dniach 24 i 29 czerwca 2017r. (k.8-9), 28 lipca 2017r. (k.86), 3 października 2017r. (k.7-7v) oraz wpłat dokonanych z tytułu ostatniej umowy z dnia 25 kwietnia 2018r. (k.11-11v), która zamyka się kwotą 237 900 zł.

Okolicznością bezdyskusyjną jest to, że żaden z pojazdów na poczet zakupu i naprawy których wpłacono poszczególne kwoty nie został przez oskarżonego przekazany pokrzywdzonemu.

Wobec powyższego bezprzedmiotowe jest odnoszenie się do fragmentarycznej argumentacji obrońcy eksponującej wypowiedź pokrzywdzonego o konieczności zmniejszenia określonego przez niego długu ciążącego na oskarżonym o 12 000 zł.

zarzut a.4.

Zarzucając obrazę art. 410 k.p.k. skarżący nie wskazał jakie okoliczności ujawnione w toku rozprawy pozostały poza zakresem analizy Sądu Okręgowego. Ponieważ apelacja nie wskazuje również dowodów nieujawnionych, na których oparto poczynione ustalenia faktyczne, zarzut ten jest oczywiście chybiony.

Nie może być mowy o obrazie art.7 k.p.k. w zakresie sposobu oceny zeznań pokrzywdzonego oraz wyjaśnień oskarżonego, złożonych na okoliczność drugiego z zarzuconych czynów. Twierdzenia jakoby oskarżony otrzymał od Z. Z. częściowo wypełnioną (a więc podpisaną przez pokrzywdzonego) umowę sprzedaży pojazdu, pozostają w kategorycznej sprzeczności nie tylko z zeznaniami wyżej wymienionego, lecz w szczególności z wnioskami opinii z zakresu badań porównawczych pisma, do których autor apelacji w ogóle się nie odnosi. Truizmem jest przy tym stwierdzenie, że gdyby w istocie pokrzywdzony przekazał oskarżonemu umowę częściowo wypełnioną to nielogicznym byłoby

uprzednie zlecenie jej podpisania w miejscu sprzedającego innej osobie.

zarzut a.5.

Zarzut nietrafny, w pierwszej kolejności wobec braku jakiegokolwiek jego uzasadnienia. A. Z. składał dwukrotnie zeznania (w toku postępowania przygotowawczego oraz jurysdykcyjnego) opisując znane mu okoliczności sprawy. Skarżący zarzucając niezasadne oddalenie wniosku o ponowne przesłuchanie świadka poprzestał na arbitralnym stwierdzeniu, iż wyżej wymieniony posiada nieujawnioną dotychczas wiedzę na temat formy i charakteru współpracy oskarżonego z pokrzywdzonym. Okolicznością znamionową przy ocenie zarzutu jest to, że obrona nie wniosła o przeprowadzenie tego dowodu na etapie postępowania odwoławczego, pomimo formułowania w jego toku szeregu wniosków dowodowych innych niż zawarte w apelacji (k.470-470v), w której wniosek taki także nie został zawarty.

Również twierdzenie o niejasnościach występujących w zeznaniach świadka nie zostało w żaden sposób uzasadnione, a Sąd Apelacyjny takowych nie dostrzega.

zarzut b.

Zarzut niezasadny. Sąd Okręgowy nie wymierzył oskarżonemu kary za czyn przypisany w pkt III wyroku (podkr. SA). Kara 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona została za trzy czyny popełnione w warunkach określonego w art.91 § 1 k.k. ciągu trzech przestępstw i już tylko z tego powodu nie może zostać oceniona w sposób przedstawiony przez obrońcę. Popelnienie trzech przestępstw o

tożsamej kwalifikacji w okresie 5 tygodni dowodzi natomiast uporczywości oskarżonego w naruszaniu porządku prawnego. Co się zaś tyczy argumentacji Sądu I instancji, odnoszącej się do wyjaśnień złożonych na okoliczność powodów kierowania samochodem pomimo decyzji o cofnięciu uprawnień, to przedmiotowe wyjaśnienia w pełni zasadnie zostały uznane za niewiarygodne. Wbrew stanowisku apelacji Sąd Okręgowy nie ograniczył się przy tym do zbycia twierdzeń oskarżonego konstatacją, iż stanowią one jedynie linię obrony, lecz stanowisko to logicznie uzasadnił (k.437v). Trudno natomiast w jakikolwiek inny sposób niż poprzez negację ich prawdziwości odnieść się do enigmatycznych wyjaśnień oskarżonego, dotyczących przyczyn kierowania samochodem w dwóch pozostałych przypadkach, zgodnie z którymi „wsiadł za kierownicę bo chciał utrzymać rodzinę” (k.388v).

Wniosek

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

wniosek niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

W sprawie nie zostały spełnione warunki określone w art.437 § 2 k.p.k. (konieczność ponownego przeprowadzenia przewodu sądowego całości, stwierdzenie nieprawidłowości skutkującej zaistnieniem którejkolwiek z bezwzględnych przyczyn odwoławczych).

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	

Zwięzłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot utrzymania w mocy
Punkty II i III zaskarżonego wyroku tj. uznanie oskarżonego za winnego dokonania czynów zarzuconych w pkt II-V aktu oskarżenia oraz kary wymierzone za te czyny.	
Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy	
Nietrafność zarzutów kwestionujących powyższe rozstrzygnięcia	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany
<p>1. okres w jakim oskarżony dopuścił się pierwszego z przypisanych czynów oraz wysokość szkody wyrządzonej tym czynem;</p> <p>2. wysokość kary wymierzonej za pierwszy z przypisanych czynów;</p> <p>3. wysokość kwoty zasądzonej tytułem naprawienia szkody</p> <p>4. wymierzenie na nowo kary łącznej pozbawienia wolności.</p>	

Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Ad.1.,3. – vide argumentacja zaprezentowana w odniesieniu do zarzutów nr a.2 i a.3 apelacji;</p> <p>Ad.2.,4. – częściowe uwzględnienie argumentacji zaprezentowanej w apelacji, skutkujące stosunkowo istotną modyfikacją ustaleń faktycznych, poczynionych w przedmiocie wysokości szkody wyrządzonej pierwszym z przypisanych oskarżonemu czynów, skutkowało stosownym obniżeniem zarówno kary wymierzonej za ten czyn, jak również uprzednim uchyleniem kary łącznej pozbawienia wolności, a następnie koniecznością jej ponownego wymierzenia. Wymierzając tę karę Sąd Apelacyjny zastosował zasadę asperacji. Kształtując wysokość kary łącznej wymierzono ją w wysokości niższej o 6 miesięcy od wymierzonej uprzednio, a więc de facto obniżając ją w takim samym zakresie w jakim zmniejszona została uprzednio wymierzona najsurowsza z kar jednostkowych.</p>	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylecia	
-----	-----
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
-----	-----

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	437 § 2 k.p.k. w zw. z art.454 § 1 k.p.k.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Zwolnienie oskarżonego od zwrotu wydatków za postępowanie odwoławcze uzasadnia jego sytuacja finansowa oraz wysokość dolegliwości o charakterze majątkowym, wynikających z nałożonego obowiązku naprawienia szkody.

7. PODPIS

Dorota Janicka Elżbieta Józwiakowska Sławomir Kaczor

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1.		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Uznanie oskarżonego za winnego, wysokość orzeczonej kary		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana